

De Raadselachtige Bankroof

Pea Bosma

De raadselachtige bankroof
Copyright ' 2019 Pea Bosma
Auteur: Pea Bosma
Druk: Pumbo
Fotografie: Unsplash Dan Magatti

Kinderroman
ISBN 9789090330549

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën,
geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Olivier

De laatste schoolweek

Deze zomer leek op alle zomers daarvoor. Er was geen wolkje aan de lucht. De lucht was zo blauw dat je er eigenlijk niet met open ogen naar kon kijken. Buiten was het bloedheet. Binnen loeide de airco hard in het klaslokaal, maar toch, net een broeikas, dacht Tim. Het was de laatste schoolweek voor de zomervakantie.

Hij keek uit het raam en dacht aan de leuke dingen buiten. Zwemmen, zandkastelen bouwen op het strand, voetballen. Heerlijk dat het schooljaar al bijna weer voorbij was. Soms leek de school ook wel een beetje op een gevangenis. Als hij zich weer eens dodelijk zat te vervelen, voelde hij zich opgesloten in het lokaal. Op televisie had hij boeven gezien met een ketting om hun enkels en daaraan een ijzeren bal, zodat ze niet weg konden lopen. Ja, daar zou je hem ook wel beetje mee kunnen vergelijken, bedacht hij zich opeens. Opgesloten zitten, wachten tot de anderen ook hun werkjes af hadden en wachten tot de schoolbel ging. Hij werd er altijd heel onrustig van. Als vanzelf ging hij dan aan de vakantie denken: eindelijk vrij! Even geen 'je mag niet dit en je moet dat.' Ja, gelukkig, dit was de laatste schoolweek.

Hij was allang klaar met zijn opdracht en keek om zich heen. De anderen waren nog bezig. En weer dreven zijn gedachten het raam uit. Iedereen zei dat je goed je best moest doen op school, want dat was goed voor later. Hoezo later, hoe zag dat er eigenlijk uit? Een ding was zeker en dat was dat hij nooit op een kantoor zou willen werken. Zijn klas lokaal benauwde hem al. Op kantoor achter een bureau, daar zou hij echt ziek van worden. Naast school was zijn kantoor. Van 's morgens vroeg tot in de avond zag hij daar mensen achter een computer zitten. Hij zag ze ook nooit eens lachen. Nee, hij was het liefste buiten. Vorig jaar was hij in de vakantie op het wijngoed van de oom van Luc geweest. Luc zat bij hem in de klas en was zijn beste vriend. Zo'n wijngaard, dat leek hem leuk. Op het land werken, de druivenoogst, het persen, de wijn in de vaten gieten en daarna het bottelen. Er gebeurde altijd wel weer iets onverwachts. Nooit saai. Je wist het nooit of het een goed of een slecht jaar zou worden. Soms was het te warm en te droog en dan weer te koud

en te nat. Een paar jaar geleden nog was de oogst totaal mislukt. Het had zo gestormd dat alle wijnranken kapot waren gewaaid. Best spannend, maar dat was juist leuk. Ja, eigen baas zijn, dat leek hem wel wat, maar nooit op zijn oersaai kantoor, dat was hem wel duidelijk.

Zijn gedachten waren zo afgedwaald, dat hij niet merkte dat juf Jacky naast hem was komen staan. Ze heette eigenlijk Jacqueline, maar Jacky vond ze ook goed. Ze was meestal erg aardig, behalve als sommige jongens met elkaar op de vuist gingen en zaten te schreeuwen, dan schreeuwde ze ook terug en moest er iemand voor straf in de hoek staan. Ze had bruine ogen, niet zo donker, meer de kleur van hazelnoot en bruin krulletjeshaar, dat weleens in zijn gezicht kriebelde als zij zich naar hem overboog. Ze rook een beetje naar jasmijn, lekker. Thuis rook het ook zo als mama jasmijn had geplukt uit de tuin. Juf had haar hand op zijn hoofd gelegd en boog zich naar hem toe. Ook dat deed hem aan mama denken.

‘Was je aan het dromen Tim? Ben je al klaar met je werk? Misschien kun je wat voor mij gaan doen?’

Luc, die in de bank naast hem zat, blikte opzij en keek ze onderzoekend aan.

‘Ze trekt jou altijd voor,’ zei hij vaak tegen hem op het schoolplein, als hij weer iets voor juf Jacky had gedaan. Tim vond dat het nogal meeviel. Hij zat zich vaak te vervelen als hij zijn werk al af had. Logisch dat juf Jacky hem dan vroeg iets voor haar te gaan doen, toch? Ja, dan vloog de tijd voorbij. Alvast spullen klaarzetten voor de gymles bijvoorbeeld of werkjes in de archiefkast stoppen. Het fijnste was als hij naar buiten mocht voor een boodschap. Gelukkig vandaag ook. Hij moest de pennen en werkboekjes voor het nieuwe schooljaar ophalen op het postkantoor. Meestal rende hij, maar nu slenterde hij er op zijn gemak naartoe. Het was ook zo warm. Je moest alleen zorgen dat je kort voor de schoolbel weer terug was. Overall bleef hij even stilstaan, bij de winkels en kraampjes waar hij anders nooit belangstelling voor had. En op het postkantoor duurde het meestal eindelijk, omdat er op ieder pakket wel een stempel gezet moest worden of er allerlei formulieren ingevuld moesten worden. Hij

moest zich toch nog haasten om weer op tijd op school terug te zijn.

‘Fijn Tim, dankjewel,’ zei juf Jacky. G a maar even iets voor jezelf doen.’

Hij pakte zijn tekenboek, maar weer zat hij aan andere dingen te denken. Hij zou Pascal, een van zñ vriendjes, wel gaan missen, omdat hij in de vakantie wekenlang naar Spanje zou gaan. Zijn opa en oma hadden daar een huis aan zee bij Barcelona. Ieder jaar ging hij er met zñ moeder en zusje in de zomer naartoe. Robert, zñ vader, ging er pas heen als hij niet meer hoefde te werken. Hij was bankdirecteur en zo belangrijk dat hij nooit lang met vakantie kon gaan.

Papa had een zeilschool en daarom konden ze nooit in de zomer op vakantie gaan.

Gelukkig dat Luc voorlopig ook nog thuisbleef. Hij verzon altijd spannende dingen, die ze eigenlijk niet mochten doen, maar toch deden, zoals fikkie stoken. Luc zei dat niemand er last van had, zolang je er maar niet over praatte. ‘Spreken is zilver en zwijgen is goud,’ zei hij dan altijd. Hij had dat van zijn vader gehoord en die was inspecteur van politie. Een lange, stoere man met felblauwe ogen, die leken te gaan flikkeren als hij boos werd. Dat stoere had Luc ook wel een beetje, maar daarom was hij ook leuk. Je verveelde je nooit met hem. En verveling was wel ongeveer het ergste wat je kon overkomen.

Ja, hij had zin in de vakantie, maar -gek eigenlijk- hij zag er toch ook wel een beetje tegenop. De zomervakantie in Frankrijk duurde ook wel heel erg lang. Heel vroeger, voordat ze naar Frankrijk waren verhuisd, woonden ze in Nederland. Van Patrick, zijn oudere broer, had hij gehoord dat ze in Nederland maar zes weken zomervakantie hadden. Hier wel twee maanden. Na een aantal weken dacht je zomaar opeens weer aan school. Aan iedereen in de klas. Aan de leuke dingen die je met elkaar deed, ondanks al die keren dat je je zo stierlijk zat te vervelen. En de ruzies op het schoolplein, waar hij zoñ hekel aan had, waren opeens onbelangrijk geworden. Je hoefde er nooit over na te denken wat je met elkaar ging doen. Het ging als vanzelf. Verstoppertje spelen, knikkeren en natuurlijk tolleren, daar was hij als de beste in. Het gekke was, als je op school zat, wilde je dat

het vakantie werd en was je met vakantie dan miste je school ook wel weer een beetje. Raar eigenlijk.

Zo staaarde hij naar z'n tekenblok , toen hij opeens een stomp tegen z'n schouder kreeg.

Het was Luc.

'Heb je het al gehoord van die overval?'

'Nee, ik weet van niks,' zei hij.

'Zullen we na schooltijd naar de haven gaan? M'n vader zei dat ze de schepen gaan controleren. Er is gisteren hier in Agde een bank beroofd. Misschien proberen de overvallers er via de haven met de buit vandoor te gaan. Hij neemt Bas, onze speurhond, ook mee. Ik ben benieuwd of ze iets vinden. We gaan er gelijk uit school naar toe lijkt me. Ga je mee?'

'Ja, natuurlijk,' zei Tim. Super!'

Hij had er nog helemaal niets over gehoord, maar als er iets spannends te doen was, dan moest hij er natuurlijk ook bij zijn.

De bankroof

Het was groot nieuws op de televisie. Spectaculaire overval op de bank van de *Crédit Agricole* in Agde . De overvallers konden ongestoord hun gang gaan, doordat de bewakingscamera's waren uitgevallen en het alarm ook niet afging. Het vermoeden was dat de overvallers hulp hadden gekregen van handlangers in de bank of van mensen die goed op de hoogte waren van het beveiligingssysteem. Het opvallende was dat de overval samenviel met een grote stroomstoring, ontstaan door een uitslaande brand in het transformatiehuisje daar in de buurt. Daardoor was de stroom in een deel van de stad uitgevallen. Ook in de bank die op dat moment werd overvallen. Pas de volgende ochtend, toen het personeel de bank inging, werd de bankoverval ontdekt. Het bleek dat een aantal kluisjes was opengebroken en leeggeroofd. De hoofdkluis hadden de dieven ongemoeid gelaten. Van de daders ontbrak ieder spoor.

De politie was direct met een groot onderzoek gestart, maar had nog maar weinig aanknopingspunten. Het enige houvast was dat een voorbijganger twee mannen gezien had, volledig in het zwart gekleed, die het bankgebouw ingingen. Hij dacht dat het om beveiligingsmensen ging in verband met de stroomstoring. Het was overal zo donker, omdat de straatverlichting ook was uitgevallen, dat hij geen goede beschrijving van deze mannen kon geven. Bovendien had hij ze alleen maar op de rug gezien.

Verder was er een juten zak gevonden, die de overvallers kennelijk in de haast hadden laten liggen. Waarschijnlijk hadden de boeven juten zakken gebruikt om er de gestolen spullen in te stoppen. Het buurtonderzoek had nog niets opgeleverd. Hoeveel geld en kostbaarheden er gestolen waren, was ook nog niet duidelijk. De politie dacht dat het ook wel moeilijk zou zijn om dat precies te achterhalen. De reden waarom veel mensen een kluisje huurden in een bank, was dat ze juwelen en zwart geld op een veilige plek wilden onderbrengen. Meestal geld waarover geen belasting was betaald en dat wilden ze ook graag zo houden. Het was nog maar de vraag of ze het achterste van hun tong zouden willen laten zien, als de politie ze zou ondervragen over het verlies van de inhoud van hun kluis.

Alle wegen rondom Agde waren inmiddels afgesloten en verdachte auto's werden aangehouden. De vliegvelden waren gewaarschuwd om extra waakzaam te zijn. De havens van Agde en Cap d'Agde zouden ook in de gaten worden gehouden. Overal werden extra controles uitgevoerd door de politie.

Eén ding was zeker: deze overval was heel goed voorbereid. Het uitvallen van de stroom op het moment van de overval was vrijwel zeker niet toevallig. Voorlopig tastte de politie volledig in het duister.